

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J.K-W.

przeciwko [...] Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za pełny okres pozostawania bez pracy,
odszkodowanie z tytułu dyskryminacji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 grudnia 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt XXI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 630 zł
(sześćset trzydzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 16 czerwca 2016 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego [...] w W. z 7 września 2015 r. zaskarżonego w zakresie, w jakim przywrócił powódkę do pracy w pozwanym banku na dotychczasowe warunki pracy i płacy oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki 5.000 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy, a także 1.750 zł tytułem odszkodowania za dyskryminację, oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył pozwany. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest: (-) art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. przez przyjęcie, że sama chęć złożenia przez pracownika wniosku w trybie art. 186⁷ k.p., zasygnalizowana wysłaniem wiadomości email z zapytaniem o formalności związane ze złożeniem takiego wniosku oraz wola wręczenia takiego wniosku pracownikom pozwanego banku, której nie towarzyszyły jakiekolwiek czynności faktyczne, zmierzające do wręczenia dokumentu oznacza złożenie oświadczenia woli pracodawcy, w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią; (-) art. 45 § 1 k.p. przez błędną wykładnię polegającym na tym, że rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę za wypowiedzeniem jest nieuzasadnione, w sytuacji gdy przyczynę wypowiedzenia stanowią: - fakt, że pracownik w okresie 44 miesięcy zatrudnienia był nieobecny w pracy przez 1096 dni, z czego 97 dni stanowiły nieobecności z powodu choroby nie będącej ciężką; - fakt, że przyczyna nieobecności pracownika ostatecznie nie minęła, ponieważ w ostatnim okresie nieobecności pracownik był przez 44 dni nieobecny z powodu choroby, a następnie po urlopie wypoczynkowym, którego efektem była kolejna 53-dniowa nieobecność pracownika z powodu choroby, co dawało uzasadnioną podstawę przypuszczenia, że choroba pracownika ostatecznie nie minęła i mogą wystąpić kolejne liczne absencje chorobowe pracownika; - fakt, że pracownik w okresie poprzedzającym usprawiedliwioną nieobecność w pracy nie realizował planu kwartalnego sprzedażowego, co w połączeniu z półtoraroczną nieobecnością w pracy dawało uzasadnioną podstawę do przypuszczenia, że pracownik po powrocie do pracy nie wykona powierzonych mu obowiązków pracowniczych; (-) art. 18^{3d} k.p. przez błędne zastosowanie polegające na zasądzeniu odszkodowania na rzecz powódki z tytułu dyskryminacji, podczas gdy brak było podstaw faktycznych do uznania, że wobec powódki doszło do dyskryminacji. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania, to jest: (-) art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów; (-) art. 381 k.p.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na tym, iż pominięciu polega zarzut strony co do braku legitymacji biernej K.P. i G.Ż. do przyjmowania w mieniu Banku oświadczeń prawnokształtujących treść stosunku pracy, podczas, gdy pominięciu przez Sąd

drugiej instancji mogą podlegać jedynie nowe fakty i dowody, nie zaś zarzuty dotyczące prawa materialnego.

Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania „czy na tle stanu faktycznego, w którym pracownik jest nieobecny w pracy przez 1096 dni w okresie 44 miesięcy zatrudnienia, nieobecność ta jest usprawiedliwiona, a przyczyną tej nieobecności w zakresie 108 dni jest niezdolności do pracy z powodu choroby, a jednocześnie towarzyszy temu niewykonanie planów sprzedażowych w okresie wykonywania pracy, pracodawca składając pracownikowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, czyni to w sposób nieuzasadniony w rozumieniu art., 30 § 4 k.p., a tym samym narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 k.p.?”. Ponadto, zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na charakter popełnionych przez Sąd uchybień prawa materialnego i procesowego, wskazanych szczegółowo w zarzutach i uzasadnieniu skargi.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, alternatywnie o jej odrzucenie, a w przypadku nieziszczenia się przesłanek odrzucenia - o jej oddalenie, a także zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy przypomnieć, że na etapie przedsądu Sąd Najwyższy bada wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, a nie przytoczone w skardze kasacyjnej podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, które oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (por. przykładowo postanowienie SN z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343). Uwaga ta okazała się konieczna ze względu na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania m.in. twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na „charakter popełnionych przez Sąd uchybień prawa materialnego i procesowego, wskazanych szczegółowo w zarzutach i uzasadnieniu skargi”. Taki sposób uzasadnienia wniosku nie może wywołać

zakładanego przez skarżącego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na etapie przesądu, ale również z tego powodu, iż przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych. Skuteczne powołanie się na przesłankę przedsądu wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga bowiem od skarżącego przedstawienia wyводу prawnego uzasadniającego jego stanowisko, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie SN z 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15, LEX nr 2021943 oraz powołane tam orzecznictwo). Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w przedstawionym wyżej rozumieniu. Wymogu tego nie spełnia odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Poza twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Zagadnienie prawne powinno: 1) zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) zostać przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, a także 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej (por. postanowienie SN z 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675224

oraz powołane tam orzecznictwo). Powyższe wymogi wpisują się w funkcje postępowania kasacyjnego i rolę Sądu Najwyższego jako sądu kasacyjnego. Sąd Najwyższy, działając jako sąd kasacyjny, nie jest bowiem sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego (por. postanowienie SN z 26 maja 2010 r., II PK 55/10, LEX nr 1663558).

Uwzględniając powyższe, skarżący nie wykazał, że przedstawiony przez niego problem uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, potrzebę ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji. Zagadnienie sformułowane przez skarżącego zmierza do wyjaśnienia skonkretyzowanego, zindywidualizowanego problemu, istotnego jedynie dla skarżącego; nie ma przy tym generalnego i abstrakcyjnego charakteru. Ponadto, rozstrzygnięcie problemu sformułowanego we wniosku sprowadza się do oceny stanu faktycznego, a nie do wykładni przepisów prawa. Należy również zauważyć, na co celnie zwróciła uwagę strona powodowa w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że skarżący konstruując zagadnienie prawne pominął niektóre z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku – a mianowicie okoliczność, że przyczyny nieobecności chorobowych powódki były związane z ciążą i rodzicielstwem, a niewykonanie planu sprzedażowego wiązało się z powrotem powódki do pracy po długiej nieobecności związanej z rodzicielstwem i wynikającej z niej konieczności budowania nowego „portfela” klientów. W tej sytuacji trudno uznać, że zagadnienie mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej zostało sformułowane w ramach okoliczności mieszczących się w ustalaniach faktycznych dokonanych w tej sprawie.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c., oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 oraz w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych (Dz.U. poz. 1804), a także art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.